

Arrest

nr. 231 704 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 augustus 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit Eurodac-onderzoek blijkt dat verzoekende partij ook al in Duitsland dergelijk verzoek had ingediend.

1.3. Op 13 mei 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten die op 16 mei 2019 instemmen.

1.4. Op 12 augustus 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A. A. R. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : 01.05.1998

geboorteplaats : Jilib

nationaliteit : Somalië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. R. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, bood zich op 18.03.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 22.03.2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in waarbij hij geen identiteits- of reisdocumenten voorlegde.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 17.07.2017 internationale bescherming vroeg in Duitsland. Ook zijn er treffers terug te vinden van Zwitserland op 21.11.2016, Nederland op 25.10.2017 en Frankrijk op 06.09.2018.

De betrokkene werd gehoord op 14.06.2019 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij in augustus 2014 van Somalië via Ethiopië naar Soedan trok, waar hij enkele maanden verbleef om dan door te reizen naar Libië. Na een passage in Libië van meer dan een jaar betrad de betrokkene naar eigen zeggen in juli 2016 het grondgebied van de lidstaten via Italië, vanwaar hij doorreisde naar Zwitserland en daar verbleef in een opvangcentrum in Bazel. De betrokkene bevestigde een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend in Zwitserland op 21.11.2016. Hij verklaarde in april 2017 te zijn doorgereisd naar Duitsland, waar hij op 17.07.2017 een verzoek voor internationale bescherming indiende en verbleef in een sociale woning in Sigmaringen. De betrokkene verklaarde dat hij in oktober 2017 is vertrokken uit Duitsland na een negatieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en naar Nederland ging, waar hij op 25.10.2017 een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij stelde dat de Nederlandse autoriteiten Duitsland verantwoordelijk achtten voor de behandeling van zijn aanvraag, waardoor hij terug naar Duitsland moest. De betrokkene verklaarde echter in mei 2018 via België naar Frankrijk te zijn gegaan, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende op 06.09.2018. Hij verklaarde dat ook in Frankrijk werd vastgesteld dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag, waardoor hij terug naar Duitsland moest. De betrokkene stelde dat hij Frankrijk in maart 2019 heeft verlaten om naar België door te reizen, waar hij op 18.03.2019 een verzoek voor internationale bescherming indiende.

De Zwitserse instanties deelden op 13.05.2019 mee dat ze op 17.09.2018 een terugnameverzoek van Frankrijk hebben geweigerd omdat zowel Nederland als Duitsland in het verleden geen terugnameverzoek naar Zwitserland hadden gestuurd, waardoor de verantwoordelijkheid bij een van deze landen kwam te liggen. De Franse instanties deelden op 15.05.2019 mee dat Duitsland hen een akkoord had gegeven voor een terugnameverzoek op 20.09.2018, op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ook de Nederlandse instanties deelden op 24.05.2019 mee dat Duitsland hen een akkoord had gegeven voor een terugnameverzoek op 07.12.2017 op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Op 13.05.2019 werd door ons een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 16.05.2019 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene stelde dat hij niet echt specifieke redenen had om internationale bescherming te vragen in België. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit betekent dat de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Wij wijzen er ook op dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. In Verordening 604/2013 werden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. We herhalen dat Verordening 604/2013 is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene gaf aan niet naar Duitsland te willen terugkeren, omdat hij vreest van daaruit te worden terug gestuurd naar Somalië wegens een eerdere negatieve beslissing omtrent zijn asielaanvraag. Hij verklaarde daarnaast niet slecht te zijn behandeld tijdens de periode dat hij in Duitsland verbleef.

De Duitse instanties stemden op 16.05.2019 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert herhalen we dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Middels het akkoord van 16.05.2019 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland.

De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database –Country Report – Germany", laatste update op 16.04.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 41, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure").

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", pagina 67). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang (accommodatie, voeding en andere noodwendigheden) wordt geboden ("The list of reduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but "irredeemably necessary" benefits have to be granted in any case. Therefore reduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities", pagina 70).

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 80).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De betrokkene maakte gewag van een medische probleem aan zijn ogen. We merken op dat hij in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming echter geen attesten of andere directe bewijzen aanbracht die deze verklaring kunnen staven.

We wensen hieromtrent te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het

verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.”

1.5. Op 12 september 2019 worden de Duitse autoriteiten op de hoogte gebracht van het feit dat verzoekende partij “*absconded*” (eigen vertaling: ondergedoken) is en derhalve de overdrachtstermijn verlengd wordt naar achttien maanden.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij maakt de Raad een stavingstuk over dat een schrijven betreft van 12 september 2019 gericht aan de Duitse autoriteiten waaruit blijkt dat de overdrachtstermijn conform artikel 29.2 van de Dublin III-verordening verlengd wordt tot achttien maanden omdat de verzoekende partij “*absconded*” (eigen vertaling: ondergedoken) is. Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

“VIB 22.03.2019 – akkoord Dublin III DE 16.05.2019 – beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) op 12.08.2019

Op 22.08.2019 laat de betrokkene via zijn advocaat weten dat hij verhuist naar volgend adres: (...)straat (...) bus (...) 8500 Kortrijk.

De politie van PZ Vlas verrichtte controles op bovenvermeld adres op 02.09.2019 om 08u27, op 03.09.2019 om 07u37, op 03.09.2019 om 13u15 en op 04.09.2019 om 6u25. De betrokkene werd bij geen enkele van deze controles aangetroffen. Zijn naam werd niet aangetroffen op bel of brievenbus.

DE conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 inlichten dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld.

(...)”

In het administratief dossier zit inderdaad een e-mail van de advocaat van verzoekende partij van 22 augustus 2019 waarin meegedeeld wordt dat verzoekende partij op 22 augustus 2019 verhuist naar (...)straat (...) bus (...) te 8500 Kortrijk. Verder zit er ook een verslag van de politie PZ Vlas in het administratief dossier van 4 september 2019 waaruit blijkt dat de politie viermaal op verschillende data een controle verricht heeft op voormeld adres en diende vast te stellen dat verzoekende partij er niet kon worden aangetroffen. Er zijn geen indicaties dat verzoekende partij er effectief woont.

2.2. In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn van zes maanden liep tot en met 15 november 2019.

2.3. Ter terechtzitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn (HvJ Grote Kamer 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16).

Of verzoekende partij kan beschouwd worden als “*ondergedoken*” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

Zoals blijkt uit het arrest Jawo, bestaat een weerlegbaar vermoeden dat indien verzoekende partij de haar toegekende woonplaats heeft verlaten, zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen van haar afwezigheid, zij in principe als *ondergedoken* mag worden beschouwd.

De Raad merkt op dat de ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “*zodra dat praktisch mogelijk is*” de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de gemachtigde hiervoor achttien maanden. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij niet kon aangetroffen worden op het door haar kenbaar gemaakte adres waardoor de gemachtigde in de praktische onmogelijkheid verkeerde om verzoekende partij over te dragen aan Duitsland binnen de termijn van zes maanden. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de gemachtigde rechtmatig de termijn kon verlengen tot achttien maanden.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn (HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C 201/16, § 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, § 52).

De advocaat van verzoekende partij betwist niet dat zij *ondergedoken* is. Bijgevolg kan vastgesteld worden dat niet wordt betwist dat de termijn voor overdracht mocht verlengd worden tot achttien maanden en behoudt verzoekende partij haar belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. De verwerende partij motiveert dat Duitsland de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Duitse asielprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het AIDA-rapport van 2019 over Duitsland.

In tegenstelling tot wat de passages die de verwerende partij citeert laten uitschijnen, is dit rapport niet éénstemmig positief over Duitsland...

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Duitsland.

Cf. AIDA rapport, p.29:

(...)

Asielzoekers hebben dus slechts recht op een gratis advocaat na een negatieve beslissing te hebben gekregen. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-reconrim.pdf>:

(...)

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch. In casu is dit uiterst pertinent aangezien de asielaanvraag van de verzoekende partij, nadat deze onvoldoende informatie kreeg, afgewezen werd.

Cf. AIDA-rapport, p. 54:

(...)

De verwerende partij motiveert hieromtrent:

(...)

De richtlijn waar de verwerende partij naar verwijst stelt inderdaad het volgende:

23) In beroepsprocedures moet onder bepaalde voorwaarden aan verzoekers kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden door personen die daartoe krachtens het nationale recht bevoegd zijn. Bovendien moeten verzoekers in alle fasen van de procedure het recht hebben om op eigen kosten juridisch adviseurs of raadslieden te raadplegen die in het nationale recht als zodanig zijn erkend of toegelaten.

De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat het zelfs tijdens de beroepsprocedure het moeilijk blijkt om kosteloos over een raadsman te kunnen beschikken.

Bovendien gaan de hierboven geciteerde UNHCR-richtlijnen verder dan dat: ze stellen dat een kwalitatieve asielpcedure tevens moet inhouden dat de asielzoeker reeds van bij het begin kosteloos toegang zou moeten hebben tot bijstand van een raadsman. Dit is aldus een eerste indicatie dat de asielpcedure in Duitsland systeemfouten vertoont.

II.4. Ook bij de opvangomstandigheden maakt AIDA-rapport serieuze kanttekeningen.

Cf. AIDA-rapport, p.81:

(...)

II.5. Het rapport meldt ook dat de Duitse autoriteiten niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen.

Cf. AIDA-rapport, p. 86:

(...)

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

II.6. Niet alleen hebben de Duitse autoriteiten moeilijkheden om dit groot aantal vluchtelingen op te vangen, maar er is bovendien ook een zekere verharding bij de Duitse bevolking merkbaar.

Cf. Tageschau dd. 2 maart 2018, <https://www.tagesschau.de/inland/fluechtlinge-1881.html>

2200 Übergriffe auf Flüchtlinge

Stand: 28.02.2018 08:57 Uhr

Zwar ging die Zahl der Angriffe auf Flüchtlinge in Deutschland deutlich zurück, sie bleibt jedoch hoch. Das geht aus einer Antwort der Bundesregierung hervor, die der Funke-Mediengruppe vorliegt.

Im vergangenen Jahr hat es einem Medienbericht zufolge in Deutschland mehr als 2200 Angriffe auf Flüchtlinge und ihre Unterkünfte gegeben - rund ein Drittel weniger als im Vorjahr. Das geht aus einer Antwort des Bundesinnenministeriums auf eine Parlamentsanfrage hervor, berichteten die Zeitungen der Funke-Mediengruppe. 2016 seien noch rund 3500 Angriffe erfasst worden.

Zu den Delikten zählten gefährliche Körperverletzung, Sachbeschädigung, Beleidigung, Volksverhetzung, Hausfriedensbruch, schwere Brandstiftung und Sprengstoffexplosionen. Dem Bericht zufolge gab es im vergangenen Jahr rund 1900 Angriffe auf Flüchtlinge sowie mehr als 300 Anschläge und Überfälle auf Flüchtlingsunterkünfte. Dabei seien mehr als 300 Menschen verletzt worden.

Volgens dit artikel vonden er in 2017 alleen al in Duitsland 2200 aanvallen plaats, gericht tegen vluchtelingen, waarvan een 1.900 tegen vluchtelingen zelf en 300 tegen de kampen waar ze verblijven.

Cf. The independent (28 februari 2017),

<https://www.independent.co.uk/news/world/europe/germany-racism-racial-stereotype-african-descent-black-united-nations-un-police-authorities-customs-a7603771.html> :

UN accuses Germany of 'institutional racism and racist stereotyping' against people of African descent
Working group releases critical findings after outrage over Cologne Police tweet (Lizzie Dearden @lizziedearden, Tuesday 28 February 2017 14:47)

A panel of UN experts has accused Germany of discriminating against people of African descent and allowing widespread racial profiling by the government and security agencies.

Researchers warned that the situation remains largely invisible to wider society, partly because the country's colonial past and racism against black people has been "overshadowed" by a focus on Nazi history and the anti-Semitic far-right.

"The repeated denial that racial profiling does not exist in Germany by police authorities and the lack of an independent complaint mechanism at federal and state level fosters impunity," said group leader Ricardo Sunga.

"The Working Group believes that institutional racism and racist stereotyping by the criminal justice system has led to a failure to effectively investigate and prosecute perpetrators of racist violence, racial profiling and hate crimes against people of African descent." "There is a serious lack of ethnicity-based disaggregated data, and an incomplete understanding of history, which obscure the magnitude of structural and institutional racism people of African descent face." The report came after police in

Cologne were accused of racial profiling on New Year's Eve, when a tweet from the force's official account said North African men were being security screened, using the derogatory term "Nafri".

UN researchers said they were "deeply concerned" about the situation, warning that laws against racial discrimination were not being enforced and black people's lives were being marred by racism and negative stereotyping, as well as hate crime.

Stop and search and controls by police are targeting at minority groups, a report said, while cases of state discrimination and violence against have not been properly investigated.

People of African descent are at the "lowest rungs of Germany society" the working group found, having their opportunities limited from school onwards and ending up with "the jobs which nobody else wants" such as cleaning, on low wages.

Because Germany does not gather official statistics on the basis of ethnicity, equality data cannot be used to identify and combat issues, while people of African descent are not recognised as "a significant minority" deserving specific action, according to the report.

Around 800,000 people of African descent live in Germany - 1 percent of the population - according to government estimates, although others believe the number is far higher.

The UN report urged the German government to increase awareness of the issues, improve its data gathering, combat racial profiling and recruit a more diverse workforce to state and security institutions. The delegation from the UN Working Group of Experts on People of African Descent visited German cities including Berlin, Frankfurt, Düsseldorf, Cologne and Hamburg on an eight-day trip at the invitation of the German government.

The findings and recommendations will be formally presented to the UN Human Rights Council in September.

Ondanks deze onrustwekkende berichten lijkt de bestreden beslissing Duitsland nog steeds als een modelstaat te aanzien.

Dit is hoegenaamd niet correct.

Integendeel, de verzoekende partij heeft zich terecht verzet tegen een terugname door Duitsland.

II.7. Wanneer de thans betreden beslissing zou worden uitgevoerd, dan zou de verzoekende partij overgedragen worden aan Duitsland ; een land waar asielzoekers meerdere problemen kennen:

- de toegang tot een advocaat en de NGO's om bijstand te krijgen evenals uitleg over de asielprocedure is absoluut niet gegarandeerd;

- de opvangplaatsen zijn door de regel niet aangepast aan de opvangnoden van kwetsbare personen en voldoen vaak niet aan de basisnoden van de asielzoeker in kwestie, met serieuze (voornamelijk geestelijke) gezondheidsproblemen tot gevolg.

II.8. De verwerende partij citeert dus op selectief blinde wijze de rapporten over Duitsland en houdt hoegenaamd geen rekening met de elementen die hierboven door de verzoekende partij werden aangehaald. Nochtans zijn dit tevens feiten die in het AIDA-rapport besproken worden.

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM -dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28).

In het kader van onderhavig beroep benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Dus gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op 14 juni 2019, gevraagd naar het bestaan van specifieke redenen waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, stelde dat er geen specifieke reden is om voor België te kiezen. Gevraagd naar het bestaan van redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen, antwoordde zij slechts dat zij in Duitsland een negatief antwoord kreeg na haar eerste interview en geen tweede interview kreeg. Zij stelde dat de Duitse autoriteiten ermee dreigden haar terug te sturen naar Somalië. Zij antwoordde verder dat zij niet slecht behandeld werd in Duitsland.

Wat betreft deze verklaringen merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij de verzoekende partij erop te wijzen dat het haar niet toekomt vrij de lidstaat te kiezen om haar verzoek in te dienen. Evenmin is het kennelijk onredelijk erop te wijzen dat het afwijzen van het verzoek door de Duitse instanties en het vervolgens opdragen terug te keren naar het herkomstland en het nemen van verwijderingsmaatregelen onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen behandeling strijdig met artikel 3 EVRM uitmaakt.

In haar verzoekschrift verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een uiterst subjectieve lezing van het AIDA-rapport over Duitsland, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Zij stelt dat dit niet eenstemmig positief is en haalt enkele punten aan die volgens haar problematisch zijn en een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zullen brengen in geval zij wordt overgedragen aan Duitsland.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partij de in de bestreden beslissing aangehaalde passages van het genoemde AIDA-rapport niet betwist. Zij meent slechts dat er andere elementen in dit rapport aan bod komen die zij als niet positief beschouwt.

In de bestreden beslissing schetst de verwerende partij eerst het kader van de Europese Dublinprocedure en wordt vervolgens als volgt gemotiveerd:

“In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database –Country Report – Germany”, laatste update op 16.04.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 41, “There have been no reports of “Dublin returnees” facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure”).

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang (“reduced material conditions”, pagina 67). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang (accommodatie, voeding en andere noodwendigheden) wordt geboden (“The list of reduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but “irredeemably necessary” benefits have to be granted in any case. Therefore reduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities”, pagina 70).

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde (“Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017”, pagina 80).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.”

De Raad stelt vooreerst vast dat tijdens haar gehoor verzoekende partij - ondanks een verblijf van verschillende maanden in Duitsland - geen enkele concrete verklaringen aflegde omtrent een slechte behandeling door de Duitse autoriteiten aangaande haar verzoek tot internationale bescherming en evenmin omtrent de concrete situatie in de sociale woning in Singmaringen waar zij zou verbleven hebben. Evenmin toont zij aan dat de Duitse autoriteiten haar zonder enig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden terugsturen naar Somalië. Zij haalt voor het eerst in haar verzoekschrift aan dat een terugkeer naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er een moeilijke toegang is tot een advocaat in Duitsland. Hiermee maakt zij niet concreet aannemelijk dat het voor haar in Duitsland onmogelijk zal zijn beroep te doen op bijstand door een advocaat. Uit pagina 29 van het AIDA-rapport blijkt dat het gaat over gratis juridische bijstand, terwijl de verzoekende partij niet aantoonde dat zij de kosten van een advocaat niet zou kunnen dragen, temeer zij tijdens haar gehoor verklaarde in totaal +/- 2500 à 3000 dollar te hebben betaald aan smokkelaars. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat gratis bijstand van een advocaat mogelijk is in beroepsprocedures. Verder weerlegt zij niet dat *“Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase.”*

Haar verwijzing naar de UNHCR-richtlijnen kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekende partij die reeds een asielerzoek heeft ingediend in Duitsland, niet kan stellen volledig onwetend te zijn over de procedure aldaar, minstens toont zij dit niet

aan. Het citaat van UNHCR waarnaar zij verwijst heeft immers voornamelijk betrekking op personen die volledig onwetend zijn over de administratieve procedures, meer bepaald omdat zij voor het eerst een verzoek indienen aan de grens. Verzoekende partij kan bezwaarlijk gezien worden als dergelijke persoon. Verder blijkt ook uit het AIDA-rapport (p. 29) dat er diverse welzijnsorganisaties en ngo's actief zijn in Duitsland die gratis advies geven aan asielzoekers, waaronder basis juridisch advies. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet via deze weg de nodige informatie kan bekomen.

Verder wijst de Raad ook op volgende motivering in de bestreden beslissing: *"In het rapport (...) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 41, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure"); Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten."* zoals correct uit het AIDA-rapport wordt afgeleid.

De in het verzoekschrift aangehaalde richtlijnen van het UNHCR doen gaan afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar de verzoekende partij met verwijzing naar het AIDA-rapport opmerkt dat het verkrijgen van informatie over de asielprocedure in Duitsland uiterst moeilijk is, maakt zij niet aannemelijk welke informatie zij behoeft en nog niet zou gekregen hebben, en dat de vermeende bemoeilijkte informatiedoorstroming voor haar persoonlijk problematisch zou zijn. Zoals reeds opgemerkt wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat uit datzelfde rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terug aan Duitsland worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te hebben tot de procedure om internationale bescherming te bekomen. Het feit dat er een bemoeilijkte informatiedoorstroom is, betekent overigens niet dat er géén informatie is omtrent de asielprocedure. Bovendien heeft de verzoekende partij de procedure tot het bekomen van internationale bescherming reeds doorlopen, wat resulteerde in een negatieve beslissing zoals zij zelf aangeeft. Zij heeft allerminst verklaart dat het gebrek aan informatie in Duitsland haar in de weg stond of staat om een procedure op te starten. Uit de pagina's 61 en volgende van het AIDA-rapport blijkt verder dat op verschillende manieren informatie wordt verschaft.

Verder maakt de verzoekende partij niet concreet dat zij vreest dat een gebrek in opvang in Duitsland zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden maakt zij een vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar het AIDA-rapport aangestipt dat indieners van een navolgend verzoek, zoals de verzoekende partij, recht hebben op opvang, namelijk beperkte opvang. Ook wordt er op gewezen dat de bezettingsgraad in de opvangstructuren is verbeterd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke problemen aangaande de voorziene opvang voor indieners van een navolgend verzoek om internationale bescherming zij vreest te zullen worden geconfronteerd. Temeer uit haar verhoor blijkt dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, omstandigheden of situaties tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of zouden wijzen op een risico op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze bepaling. Zij maakt geen link tussen het algemeen rapport waarnaar zij verwijst en haar eigen ervaringen.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de Duitse instanties niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen, kan de Raad slechts opmerken dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij, als alleenstaande meerderjarige man, een kwetsbaar profiel zou hebben. Tijdens haar verhoor verklaarde de verzoekende partij slechts medische problemen aan de ogen te hebben zonder dit evenwel concreet te staven, en de verwerende partij nam dit element in rekening bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motieven. Uit het administratief dossier blijken evenmin elementen die wijzen op een dergelijk profiel.

Deze grief is dan ook niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het citaat uit het AIDA-rapport, door de verzoekende partij aangehaald in haar verzoekschrift, zelfs blijkt dat in sommige centra wel een interview wordt afgenomen waarin gepeild wordt naar speciale opvangnoden.

Vervolgens citeert de verzoekende partij in haar verzoekschrift uit krantenartikelen waaruit zou blijken dat er een verharding merkbaar zou zijn bij de Duitse bevolking. Opnieuw kan worden verwezen naar het feit dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor niet gewezen heeft op de problemen die asielzoekers in Duitsland zouden ondervinden, laat staan dat zij zelf werd geconfronteerd met agressie of *'racial profiling'* of een dergelijke vrees koestert, terwijl haar expliciet werd gevraagd naar omstandigheden die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Ook in haar verzoekschrift maakt zij een dergelijke concrete vrees niet aannemelijk. De krantenartikelen doen verder geen afbreuk aan de vaststellingen in het AIDA-rapport, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die afkomstig zijn van een gezaghebbende bron.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en hierbij rekening hield met alle elementen die haar kenbaar werden gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan welke gegevens niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en waarom de verwerende partij onterecht tot de conclusie zou gekomen zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dreigt. Het louter feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en dat zij op algemene wijze verwijst naar het AIDA-rapport en krantenartikelen is niet van aard de motieven ervan te weerleggen. De vage grieven van de verzoekende partij zijn niet van aard om enige aanwijzing te vinden dat er een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat. Zelfs al heeft de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, sluit dit niet uit dat zij, naast de rechtsmiddelen die hiertegen bestaan, een nieuwe asielaanvraag kan indienen in Duitsland.

Overigens is het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus een aanwijzing dat de verzoekende partij niet blootgesteld zal worden, zelfs bij terugkeer naar het herkomstland, aan de risico's vervat in artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij stelt, betekent een afgewezen asielaanvraag en het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nog geen schending van het non-refoulementbeginsel of van een schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees om repatriëring naar het herkomstland volstaat niet om de schending van deze bepaling aan te tonen. De verzoekende partij laat na haar vrees te onderbouwen door enig objectief en concreet gegeven en weerlegt niet de conclusie die de verwerende partij trekt uit de door haar geciteerde bronnen in de bestreden beslissing.

3.3. De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER